На світі білому єдине,
як і дніпрова течія,
домашнє вогнище родинне,
оселя наша і сім'я.

Ми відтоді початки лічим,
як муж з камінням і паліччям
за звіром кидався вдогонь,
а жінка берегла вогонь,

вогонь, що предки розкладали,
здобутий ними від тертя;
пожитки різні, причандали,
що перейшли з первобуття.

Й слова житейські необхідні,
що проростали, як зерня,
вогнем освячені і рідні:
горнутись, горниця, горня.

Хоч їх походження і різне —
немає в цьому дивини.
Та дух вітчизни, материзни
несуть і досі нам вони.

Слова, що доти їх не знали,
первісні трепетні слова,
що зігрівали і єднали, —
і мова врунилась жива.

В щасливі і в тяжкі години —
куди б нам не стелився шлях
не гасне вогнище родинне,
в людських запалене серцях.